

# ปราสาทสีคราม

# THE BLUE CASTLE

L.M. Montgomery

สุระ นวลประดิษฐ์

แปลจากต้นฉบับปี ค.ศ. 1926

ปราสาทสีคราม  
THE BLUE CASTLE

L. M. Montgomery

สุระ นवलประดิษฐ์

แปลจากต้นฉบับปี ค.ศ. 1926

ปราสาทสีคราม  
The Blue Castle

ผู้เขียน                    L. M. Montgomery  
ผู้แปล                    สุระ นวลประดิษฐ์

ต้นฉบับภาษาอังกฤษ : The Blue Castle  
เผยแพร่ครั้งแรก ค.ศ. 1926

ฉบับแปลภาษาไทยในรูปแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์  
เผยแพร่ครั้งแรก พ.ศ. 2569 (ค.ศ. 2026)

ลิขสิทธิ์สำนวนแปลภาษาไทย © 2569 เป็นของ สุระ นวลประดิษฐ์  
สงวนลิขสิทธิ์ในฉบับนี้ครอบคลุมเฉพาะสำนวนแปลภาษาไทย การเรียบเรียง การ  
ออกแบบปก การจัดรูปเล่ม และองค์ประกอบอื่นที่จัดทำขึ้นใหม่สำหรับฉบับนี้

ห้ามคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ แจกจ่าย จำหน่ายต่อ หรืออัปโหลดเนื้อหา  
ทั้งหมดหรือบางส่วนของสำนวนแปลภาษาไทยฉบับนี้ ไม่ว่าในรูปแบบหรือช่องทางใด  
โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของลิขสิทธิ์ เว้นแต่เป็นการใช้ตาม  
ข้อยกเว้นที่กฎหมายอนุญาต

หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ฉบับนี้ จัดทำเพื่อการใช้งานส่วนบุคคลของผู้ซื้อแต่ละราย โปรด  
สนับสนุนผู้สร้างสรรค์ผลงาน ด้วยการไม่ส่งต่อไฟล์หรือเผยแพร่ไฟล์ในช่องทาง  
สาธารณะ

จัดทำและเผยแพร่โดย  
สุระ นวลประดิษฐ์

อีเมลติดต่อ: [surabky@gmail.com](mailto:surabky@gmail.com)

# คำนำผู้แปล

คนเราบางคนไม่ได้มีชีวิตเลวร้ายจนต้องหนีเอาตัวรอด แต่กลับต้องอยู่ในกรอบที่คนอื่นกำหนด ถูกบอกว่าควรคิด รู้สึก และยอมรับชะตากรรมของตนเองอย่างไร เมื่อเวลาผ่านไป กรงที่คนอื่นสร้างไว้ก็อาจกลายเป็นสิ่งคั่นเคย จนเราลืมไปว่าประตูของมันไม่เคยถูกล็อก

วาเลนซี สเตอร์ลิง ใช้ชีวิตเกือบสามสิบปีอยู่ในกรงเช่นนั้น เธอเติบโตท่ามกลางกฎเกณฑ์ คำตัดสิน และความหวังดีที่กดทับตัวตนของเธอ ไม่มีความรัก ไม่มีอิสรภาพ และไม่เคยกล้าพูดสิ่งที่คิด ทางหนีเพียงแห่งเดียวคือ “ปราสาทสึคราม” สถานที่ในจินตนาการซึ่งเธอเป็นหญิงสาวผู้มีคุณค่า เป็นที่รัก และมีชีวิตตามที่หัวใจปรารถนา

ชีวิตของวาเลนซีเปลี่ยนในวันที่เธอตระหนักว่า เวลาของคนเราอาจเหลือน้อยกว่าที่คิด และไม่มีใครควรใช้เวลาทั้งหมดไปกับการเป็นคนอย่างที่ผู้อื่นต้องการ จากหญิงสาวผู้หวาดกลัวแม้แต่จะเอ่ยความเห็น เธอเริ่มพูดสิ่งที่เก็บไว้ในใจ เลือกทางเดินของตนเอง และยอมรับผลจากการตัดสินใจอย่างกล้าหาญ วาเลนซีไม่ได้กลายเป็นคนใหม่ เธอเพียงหยุดซ่อนตัวตนที่แท้จริงไว้ใต้ความกลัว

ในการแปลเรื่องนี้ ผู้แปลได้รักษาเสน่ห์ของต้นฉบับ ทั้งอารมณ์ขัน อันแหลมคม ความประชดประชันในบทสนทนา และความงดงามของธรรมชาติซึ่งทำหน้าที่มากกว่าฉากหลัง ผืนป่า ทะเลสาบ แสงจันทร์ และฤดูกาลต่าง ๆ ล้วนสะท้อนการตื่นขึ้นของหัวใจวาเลนซี จากชีวิตที่เคยหม่นหมองไปสู่ชีวิตที่เต็มไปด้วยสีสันและความหมาย

ปราสาทสึคราม เป็นงานเขียนที่ใช้ภาษาอย่างงดงามและลุ่มลึก ทุกถ้อยคำกระตุ้นให้สมองของผู้อ่านวาดภาพตาม ทั้งบ้านเก่าอันโอ่อดม ป่าสน ยามค่ำคืน ทะเลสาบใต้แสงดาว และปราสาทแห่งความฝัน เรื่องราวนี้จะเปิดพื้นที่ให้คุณได้ใช้จินตนาการอย่างเต็มที่ และเมื่ออ่านถึงหน้าสุดท้าย คุณอาจพบว่า “ปราสาทสึคราม” ไม่ได้มีอยู่เฉพาะในชีวิตของวาเลนซี แต่อาจซ่อนอยู่ภายในตัวเราทุกคนเช่นกัน

สุระ นวลประดิษฐ์

ผู้แปล

# สารบัญ

| บท       | หน้า |
|----------|------|
| บทที่ 1  | 8    |
| บทที่ 2  | 23   |
| บทที่ 3  | 29   |
| บทที่ 4  | 38   |
| บทที่ 5  | 42   |
| บทที่ 6  | 49   |
| บทที่ 7  | 56   |
| บทที่ 8  | 66   |
| บทที่ 9  | 79   |
| บทที่ 10 | 86   |
| บทที่ 11 | 95   |
| บทที่ 12 | 115  |
| บทที่ 13 | 118  |
| บทที่ 14 | 122  |
| บทที่ 15 | 131  |
| บทที่ 16 | 137  |
| บทที่ 17 | 141  |
| บทที่ 18 | 147  |
| บทที่ 19 | 156  |
| บทที่ 20 | 166  |
| บทที่ 21 | 179  |

| บท       | หน้า |
|----------|------|
| บทที่ 22 | 190  |
| บทที่ 23 | 193  |
| บทที่ 24 | 198  |
| บทที่ 25 | 203  |
| บทที่ 26 | 211  |
| บทที่ 27 | 219  |
| บทที่ 28 | 238  |
| บทที่ 29 | 244  |
| บทที่ 30 | 250  |
| บทที่ 31 | 256  |
| บทที่ 32 | 265  |
| บทที่ 33 | 271  |
| บทที่ 34 | 275  |
| บทที่ 35 | 280  |
| บทที่ 36 | 286  |
| บทที่ 37 | 288  |
| บทที่ 38 | 294  |
| บทที่ 39 | 309  |
| บทที่ 40 | 314  |
| บทที่ 41 | 325  |
| บทที่ 42 | 328  |
| บทที่ 43 | 342  |
| บทที่ 44 | 345  |
| บทที่ 45 | 347  |

ปราสาทสีคราม

# บทที่ 1

หากเข้าวันหนึ่งในเดือนพฤษภาคมฝนไม่ตกลงมาอย่างหนัก ชีวิตทั้งหมดของวาเลนซี สเตอร์ลิง ก็คงดำเนินไปอีกแบบหนึ่งอย่างสิ้นเชิง เธอคงออกไปร่วมงานปิกนิกฉลองวันหมั้นของป้าเวลลิงตัน พร้อมกับญาติคนอื่นๆ ส่วนหมอเทรนต์ก็คงเดินทางไปมอนทรีออล แต่เข้าวันนั้นฝนตก และต่อจากนี้คุณจะได้รู้ว่า ฝนในวันนั้นทำให้เกิดอะไรขึ้นกับชีวิตของเธอบ้าง

วาเลนซีตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่ ในห้วงเวลาอันไร้ชีวิตและไร้ความหวัง ก่อนรุ่งสางเพียงไม่นาน เธอนอนหลับไม่ค่อยดีนัก บางครั้งคนเราก็นอนหลับไม่ลง เมื่อรู้ว่าวันพรุ่งนี้ตัวเองจะมีอายุครบยี่สิบเก้าปีแล้วยังไม่ได้แต่งงาน โดยเฉพาะเมื่ออาศัยอยู่ท่ามกลางชุมชนและวงศาคณาญาติที่มองว่า ผู้หญิงโสดก็คือผู้หญิงที่ล้มเหลวในการหาผู้ชายมาแต่งงานด้วย

ทั้งเมืองเดียร์วูดและตระกูลสเตอร์ลิง ต่างจัดวาเลนซีไว้ในกลุ่มสาวแก่ขึ้นคนที่หมดหวังไปนานแล้ว แต่ตัววาเลนซีเองยังไม่เคยสูญเสียความหวังเล็ก ๆ อันน่าสงสารและน่าอายเสียทีเดียว เธอยังหวังว่าสักวันหนึ่งความรักอาจเดินทางมาถึงเธอบ้าง จนกระทั่งเช้าอันเย็นขึ้นและน่าหดหู่นี้ เมื่อเธอตื่นขึ้นมาเผชิญความจริงว่า ตัวเองอายุยี่สิบเก้าปีแล้ว และไม่เคยมีผู้ชายคนไหนหมายปองเลย

ใช่แล้ว ตรงนั้นเองคือหนามที่ทิ่มแทงหัวใจ วาเลนซีไม่ได้รังเกียจการเป็นสาวโสดมากนัก อย่างไรก็ตาม เธอคิดว่า การอยู่เป็นโสดคงไม่มีทางเลวร้ายเท่ากับการแต่งงานกับผู้ชายอย่างลุงเวลลิงตัน ลุงเบนจามิน หรือแม้แต่ลุงเฮอร์เบิร์ต สิ่งที่ทำให้เธอเจ็บปวดก็คือ เธอไม่เคยมีโอกาสนึกว่า

จะเป็นอย่างอื่นนอกจากสาวโสดต่างหาก ไม่เคยมีผู้ชายคนไหนปรารถนาเธอเลย

น้ำตาเอ่อขึ้นมาในดวงตา ขณะที่เธอนอนอยู่เพียงลำพังท่ามกลางความมืดซึ่งค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นสีเทาจาง วาเลนซีไม่กล้าปล่อยโฮออกมาอย่างที่ใจอยากทำได้ด้วยเหตุผลสองประการ ประการแรก เธอกลัวว่าการร้องไห้อาจกระตุ้นให้อาการเจ็บบริเวณหัวใจกำเริบขึ้นอีก ก่อนเข้านอนเมื่อคืนเธอเพิ่งมีอาการไปครั้งหนึ่ง และดูเหมือนจะรุนแรงกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา ประการที่สอง เธอกลัวว่าแม่จะสังเกตเห็นดวงตาแดงก่ำในเวลาอาหารเช้าแล้วเริ่มตามซักไซ้ด้วยคำถามเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่หยุดหย่อน รวากับฝูงยุงที่บินตอมไม่ยอมเลิกรา เพื่อค้นหาว่าเธอร้องไห้เพราะอะไร

*“ถ้าฉันตอบความจริงไปตรง ๆ ว่า ‘ฉันร้องไห้เพราะหาสามีไม่ได้’ จะเป็นอย่างไรนะ”* วาเลนซีคิด พลางฝันยิ้มอย่างหดหู่ *“แม่คงตกใจแทบสิ้นสติ ทั้งที่ทุกวันแม่ก็ละอายใจอยู่แล้วที่มีลูกสาวแก่ขึ้นคาน”*

แต่แน่นอนว่า ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องรักษาภาพลักษณ์ของครอบครัวเอาไว้ วาเลนซีแทบได้ยิ้มน้ำเสียงเคร่งขรึมและชอบบงการของแม่ ดังก้องอยู่ในหู *“กุลสตรีไม่ควรคิดถึงเรื่องผู้ชาย”*

เพียงนึกถึงสีหน้าของแม่ วาเลนซีก็หัวเราะออกมา เพราะเธอมีอารมณ์ขันอยู่ไม่น้อย เพียงแต่ไม่มีใครในตระกูลเคยรู้เรื่องนี้ ความจริงยังมีอีกหลายสิ่งเกี่ยวกับตัววาเลนซีที่ไม่มีใครรู้เช่นกัน แต่เสียงหัวเราะนั้นเป็นเพียงระลอกบาง ๆ บนผิวน้ำ ไม่นานเธอก็กลับไปนอนขดตัวเป็นร่างเล็ก ๆ ที่ไร้ค่าและไร้ความหมาย ฟังเสียงฝนเทกระหน่ำอยู่ข้างนอก พลางมองแสง

อันเย็นเยียบและปราศจากความปรานี คืบคลานเข้ามาในห้องนอนเก่า  
โทรม ด้วยความรู้สึกละอายใจจนรู้สึกขุ่นลุกขนพอง

เธอรู้จักความน่าเกลียดของห้องนี้จนขึ้นใจ รู้จักมันและเกลียดชัง  
มัน พื้นไม้ทาสีเหลือง ข้างเตียงมีพรมถักน่าเกลียดผืนหนึ่ง บนพรมเป็นรูป  
สุนัขหน้าตาประหลาด ที่ดูเหมือนกำลังแสยะยิ้มใส่เธอทุกครั้งที่ลืมตาตื่นมา  
เห็นมัน วอลล์เปเปอร์สีแดงเข้มซีดจาง เพดานเป็นคราบจากน้ำรั่วเก่า ๆ  
และมีรอยแตกร้าวพาดผ่าน อ่างล้างหน้าขนาดเล็กแคบจนดูเหมือนถูกบีบ  
ให้ลีบ กระดาษสีน้ำตาลตัดเป็นฝักระบาย ประดับด้วยดอกกุหลาบสีม่วง  
กระจกเก่าเป็นต่างและมีรอยร้าวพาดกลาง ซึ่งต้องพึงไว้บนโต๊ะเครื่องแป้ง  
ที่แทบใช้การไม่ได้ โถบุหงาเก่าแก่ที่แม่บอกว่าทำขึ้นระหว่างการอันนิมุน ดู  
คร่ำคร่าราวกับเรื่องในตำนาน กล้องประดับเปลือกหอยที่มุมหนึ่งแตกออก  
ฝีมือของลูกพี่ลูกน้องสติคเคิลส์ตั้งแต่สมัยสาว ๆ ซึ่งก็ดูเก่าแก่ราวกับเป็น  
เรื่องในตำนานไม่แพ้กัน หมอนปักเข็มประดับลูกปัดที่ชายครุยหลุดหายไป  
ครึ่งหนึ่ง เก้าอี้ไม้แข็งสีเหลืองเพียงตัวเดียว และกรอบคำขวัญเก่าชืดว่า  
“จากไปแต่ไม่เคยถูกลืม” ซึ่งปักด้วยไหมพรมหลากสี ล้อมรอบใบหน้าเคร่ง  
ขริมของคุณทวดสเตอร์ลิง นอกจากนี้ยังมีรูปถ่ายเก่า ๆ ของญาติผู้ล่วงลับ  
ซึ่งถูกเนรเทศออกจากห้องชั้นล่างมานานแล้ว

ในห้องมีรูปภาพเพียงสองภาพที่ไม่ใช่รูปญาติ ภาพแรกเป็นภาพ  
พิมพ์สีเก่ารูปลูกสุนัขนั่งอยู่ตรงธรณีประตูท่ามกลางสายฝน ภาพนั้นทำให้  
วาเลนซีรู้สึกเศร้าอยู่เสมอ ลูกสุนัขตัวน้อยน่าสงสารนั่งขดตัวอยู่ตรงนั้น  
ขณะที่ฝนสาดกระหน่ำใส่มัน ทำไมไม่มีใครเปิดประตูให้มันเข้าไปข้างในบ้าง  
อีกภาพเป็นภาพพิมพ์สีซีดใส่กรอบกระดาด รูปพระราชินีหลุยส์กำลังเสด็จ  
ลงบันได ป่าเวลลิงตันมอบให้อย่าง “ใจกว้างเหลือเกิน” ในวันเกิดครบรอบ  
สิบขวบ ตลอดสิบเก้าปีที่ผ่านมา วาเลนซีต้องมองภาพนั้นและเกลียดมัน

พระราชินีหลุยส์ผู้ทรงพระสิริโฉม วางพระองค์สง่างาม และดูพึงพอพระทัยในพระองค์เองเหลือเกิน แต่เธอไม่เคยกล้าทำลายหรือแม้แต่ย้ายภาพนั้นออกไปไว้ที่อื่น หากทำเช่นนั้น จริง แม่กับลูกพี่ลูกน้องสติกละก็คงตกใจจนแทบเป็นลม หรืออย่างที่ว่าเลนซีชอบพูดอย่างไม่เคารพนักอยู่ในใจว่าทั้งสองคนคง “ซัคดี้นซังกอตายไปเลย”

แน่นอนว่าทุกห้องในบ้านหลังนี้ล้วนน่าเกลียด เพียงแต่ห้องชั้นล่างยังต้องตกแต่งให้พอดูได้เพื่อรักษาหน้าตา ส่วนห้องที่ไม่มีใครมองเห็นนั้น ครอบครัวไม่มีเงินเหลือพอจะนำไปใช้ปรับปรุง วาเลนซีเคยคิดอยู่หลายครั้งว่า ถึงไม่มีเงิน เธอก็น่าจะทำอะไรบางอย่างให้ห้องนี้ดูดีขึ้นได้บ้าง หากได้รับอนุญาต แต่แม่ปฏิเสธข้อเสนอที่เธอเฝ้าขึ้นอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ ทุกครั้ง และวาเลนซีก็ไม่เคยดิ่งดัน วาเลนซีไม่เคยยินกรานความคิดของตัวเองในเรื่องใด ๆ เพราะเธอไม่กล้าพอ แม่ของเธอทนต่อการคัดค้านไม่ได้ หากใครทำให้ชุ่นเคือง นางสเตอร์ลิงจะทำหน้าบึ้งตึงและไม่พูดไม่จาอยู่หลายวัน ด้วยท่าทีราวกับดัชเชสผู้ถูกหยามเกียรติ

สิ่งเดียวที่วาเลนซีชอบเกี่ยวกับห้องนี้ก็คือ ในยามค่ำคืนเธอสามารถอยู่คนเดียว และร้องไห้ได้หากต้องการ

แต่เมื่อคิดอีกที ห้องที่ใช้เพียงสำหรับนอนหลับและแต่งตัว จะน่าเกลียดเพียงใดก็คงไม่สำคัญ วาเลนซีไม่ได้รับอนุญาตให้อยู่ตามลำพังในห้องด้วยเหตุผลอื่นอยู่แล้ว ในความเห็นของนางเฟรเดอริก สเตอร์ลิงและลูกพี่ลูกน้องสติกละก็ คนที่อยากอยู่ตามลำพังย่อมต้องคิดทำอะไรที่ไม่น่าไว้วางใจเป็นแน่ ทว่าห้องของวาเลนซีในปราสาทสก็อตนั้น มีทุกสิ่งในห้องหนึ่งครบจะมี

ในชีวิตจริง วาเลนซีถูกกดให้อยู่ในความหวาดกลัว ถูกทำให้เชื่อ ถูกครอบงำ และถูกดูแลจนอยู่เสมอ แต่ในโลกแห่งความฝัน เธอปล่อยให้ตัวเองให้เป็นอิสระได้อย่างสง่างาม ไม่มีใครในตระกูลสเตอร์ลิงหรือบรรดาญาติสายต่าง ๆ ล่วงรู้เรื่องนี้ โดยเฉพาะแม่กับลูกพี่ลูกน้องสติเคิลส์ ทั้งสองไม่เคยรู้เลยว่าวาเลนซีมีบ้านอยู่สองหลัง หลังแรกคือบ้านอิฐสีแดงทรงกล่อ่งอันน่าเกลียดบนถนนเอล์ม ส่วนอีกหลังคือปราสาทสีครามในสเปน ดินแดนแห่งวิมานฝันของเธอ

วาเลนซีใช้ชีวิตอยู่ในปราสาทสีครามทางจิตใจ มายาวนานเท่าที่เธอจำความได้ เธอยังเป็นเด็กตัวเล็กมากตอนที่ค้นพบว่าตัวเองครอบครองปราสาทแห่งนี้อยู่ ทุกครั้งที่หลับตา เธอจะมองเห็นมันได้อย่างชัดเจน ทั้งยอดหอคอยและธงทิวบนยอดเขาซึ่งปกคลุมด้วยป่าสน ตัวปราสาทอาบอยู่ในความงามสีครามจาง ๆ ตัดกับท้องฟ้ายามอาทิตย์ลับขอบฟ้าในดินแดนอันงดงามที่ไม่มีชื่อ ทุกสิ่งซึ่งวิเศษและงดงามล้วนอยู่ในปราสาทหลังนั้นมีอิทธิพลที่คู่ควรกับราชินีผู้เลอโฉม อาภรณ์ซึ่งทอขึ้นจากแสงจันทร์และเปลวเพลิง เติยบรรทมประดับดอกกุหลาบและทองคำ บันไดหินอ่อนชั้นเตี้ยทอดตัวยาว มีโถสีขาวใบใหญ่ตั้งเรียงราย และหญิงสาวร่างระหงในอาภรณ์ดูสวยงามอก เดินขึ้นลงตามขั้นบันได ลานกว้างรายล้อมด้วยเสาหินอ่อน มีน้ำพุเป็นประกายไหลริน และเสียงนกในดงเกลซับซานอยู่ท่ามกลางพุ่มเมอร์เทิล มีท้องพระโรงกระจก ที่สะท้อนให้เห็นเพียงอัศวินรูปงามกับสตรีผู้เลอโฉม และในบรรดาสตรีเหล่านั้น วาเลนซีงดงามที่สุดงดงามเสียจนเหล่าบุรุษยอมตายเพียงเพื่อให้ได้สบตาเธอสักครั้ง

สิ่งเดียวที่ช่วยให้เธอทนผ่านวันเวลาอันน่าเบื่อหน่ายมาได้ คือความหวังว่าเมื่อตกกลางคืน เธอจะได้กลับไปผจญภัยอย่างเต็มที่ในโลกแห่งความฝัน หากคนในตระกูลสเตอร์ลิงรู้สักครั้งหนึ่งว่า วาเลนซีทำ

อะไรบ้างในปราสาทสี่ক্রามของเธอ พวกเขาส่วนใหญ่หรืออาจทั้งหมดคง  
ตกใจจนขาดใจตาย

อย่างหนึ่งก็คือ ในปราสาทแห่งนั้นเธอมีคนรักอยู่หลายคนทีเดียว  
แน่นอนว่าแต่ละครั้งมีเพียงคนเดียว เขาจะเข้ามาเกี่ยวพาราสีเธอด้วย  
ความรักอันเร่าร้อนตามแบบยุคอัศวิน หลังจากอุทิศตนอย่างยาวนานและ  
ผ่านวิกรรมอันกล้าหาญนับไม่ถ้วน ในที่สุดเขาก็พิชิตหัวใจของเธอได้ ทั้ง  
สองเข้าพิธีสมรสอย่างเอิกเกริกในมหาวิหาร ซึ่งประดับด้วยธงทิวภายใน  
ปราสาทสี่ক্রาม

เมื่อวาเลนเซียอายุสิบสองปี คนรักของเธอเป็นเด็กหนุ่มผิวขาว มี  
เรือนผมสีทองหยิกเป็นลอน มีดวงตาสีฟ้าดงามดูประหลาดมาจากสรวง  
สวรรค์ เมื่ออายุสิบห้า เขากลายเป็นชายหนุ่มร่างสูง ผมดำ ใบหน้าขาวซีด  
แต่แน่นอนว่ายังคงรูปงาม เมื่ออายุยี่สิบ เขามีท่าทีเคร่งขรึม ช่างฝัน และ  
เปี่ยมด้วยจิตวิญญาณ พอเธออายุยี่สิบห้า เขามีแนวกรมคมชัด สีหน้า  
เคร่งอยู่เล็กน้อย ใบหน้าแข็งแกร่งบึกบึนมากกว่าจะเรียกว่าหล่อเหลา วา  
เลนเซียไม่เคยมีอายุเกินยี่สิบห้าในปราสาทสี่ক্রาม แต่เมื่อไม่นานมานี้ ไม่  
นานมานี้เอง วิบุลยของเขามีผมสีน้ำตาลแดงดูจนสัตว์ป่า รอยยิ้มเอียง ๆ  
และอดิถันลึกลับ

ไม่ได้หมายความว่า วาเลนเซียจึงใจสังหารคนรักเหล่านี้เมื่อเธอ  
เติบโตเกินกว่าจะฝันถึงพวกเขา คนหนึ่งเพียงเลือนหายไปเมื่ออีกคน  
ปรากฏตัวขึ้น เรื่องทำนองนี้จัดการได้ง่ายดายมากในปราสาทสี่ক্রาม

แต่เช้าวันแห่งชะตากรรมนี้ วาเลนเซียถูกยูงไขประตูปราสาทสี่  
ক্রามไม่พบ ความจริงบีบรัดเธอหนักหนาเกินไป มันวิ่งไล่จับสั่นเทาเหมือน

สุนัขตัวเล็กที่เห่าไม่ยอมหยุด เธออายุยี่สิบเก้าปี โดดเดี่ยว ไม่มีใคร  
ปรารภ และหน้าตาไม่น่ามอง เป็นผู้หญิงธรรมดาเพียงคนเดียวใน  
ตระกูลที่คนอื่นล้วนมีหน้าตาดี ไม่มีอดีตให้ระลึกถึงและไม่มีอนาคตให้เฝ้ารอ  
เมื่อหันกลับไปมอง ชีวิตที่ผ่านมาเต็มไปด้วยสีเทาหม่น ปราศจากแต้มสี  
แดงเข้มหรือสีม่วงสดแม้แต่เพียงจุดเดียว เมื่อมองไปข้างหน้า เธอก็มั่นใจ  
ว่าชีวิตจะเป็นเช่นนี้ต่อไป จนวันหนึ่งเธอกลายเป็นเพียงใบไม้แห้งเหี่ยว  
เดียวดาย ที่ยังเกาะอยู่บนกิ่งไม้ในฤดูหนาว ช่วงเวลาที่ผู้หญิงคนหนึ่ง  
ตระหนักว่า ตัวเองไม่มีสิ่งใดให้มีชีวิตต่อไป ไม่มีความรัก ไม่มีหน้าที่ ไม่มี  
จุดหมาย และไม่มีความหวัง ย่อมขมขื่นไม่ต่างจากความตาย

*“ฉันต้องมีชีวิตต่อไปเพียงเพราะตัวเองหยุดมันไม่ได้ บางทีฉันอาจ  
ต้องอยู่ไปจนถึงอายุแปดสิบ”* วาเลนซีคิดด้วยความตื่นตระหนก *“คนใน  
ตระกูลเราล้วนอายุยืนกันอย่างมากแล้ว แค่คิดก็รู้สึกคลื่นไส้แล้ว”*

เธอตั้งใจที่ฝนตก หรือจะพูดให้ถูกก็คือ เธอรู้สึกพอใจอย่างหมดหนัที่ฝน  
ตก วันนี้จะไม่มีงานปิกนิก งานปิกนิกประจำปีนี้จัดขึ้นเพื่อให้ป่าและลุง  
เวลลิงตัน ใคร ๆ ก็มักเรียกชื่อทั้งสองตามลำดับนี้เสมอ งานนี้จัดเพื่อฉลอง  
วันครบรอบการหมั้นหมายของพวกเขา ซึ่งเกิดขึ้นระหว่างงานปิกนิกเมื่อ  
สามสิบปีก่อน ในช่วงหลายปีมานี้ งานดังกล่าวกลายเป็นฝันร้ายอย่าง  
แท้จริงสำหรับวาเลนซี เพราะเหตุบังเอิญที่ดูเหมือนปีศาจแกล้ง วันจัด  
งานตรงกับวันเกิดของเธอพอดี และนับตั้งแต่อายุเกินยี่สิบห้า ก็ไม่มีใคร  
ยอมปล่อยให้เธอลืมเรื่องนั้นเลย

แม้จะเกลียดการไปงานปิกนิกเพียงใด วาเลนซีก็ไม่เคยคิดขัดขืน ดู  
เหมือนในตัวเธอไม่มีคุณสมบัติของนักปฏิวัติอยู่เลยแม้แต่น้อย และเธอก็รู้  
แน่ชัดว่า ทุกคนจะพูดอะไรกับเธอในงาน ลุงเวลลิงตัน ผู้ซึ่งเธอทั้งไม่ชอบ

และดูแคลน แม้เขาจะทำความไฝ่ฝันสูงสุดของชาวสเตอร์ลิงสำเร็จด้วยการ “แต่งงานกับคนมีเงิน” ก็ตาม เขาจะกระซิบถามด้วยเสียงอู้อี้ราวหมู่ว่า “ยังไม่คิดจะแต่งงานอีกหรือ หลานรัก”

จากนั้นก็ระเบิดเสียงหัวเราะกึกก้อง แบบที่เขาใช้ปิดท้ายคำพูดจิตฮิตของตัวเองอยู่เสมอ ป้าเวลลิงตัน ผู้ซึ่งวาเลนซีหวาดเกรงอย่างหมดหัวใจ จะเล่าเรื่องชุดผ้าชีฟองตัวใหม่ของโอลีฟกับจดหมายรักฉบับล่าสุดจากเซซิล วาเลนซีจะต้องทำหน้าดีใจและต้องสนอกสนใจราวกับชุดกับจดหมายนั้น เป็นของเธอเอง มิฉะนั้นป้าเวลลิงตันจะชุนเคือง วาเลนซีตัดสินใจมานานแล้วว่า เธอยอมทำให้พระเจ้าโกรธเสียยิ่งดีกว่าทำให้ป้าเวลลิงตันชุนเคือง เพราะพระเจ้าอาจให้อภัยเธอ แต่ป้าเวลลิงตันไม่มีวันให้อภัยใคร

ป้าอัลเบอร์ต้าผู้มีรูปร่างใหญ่โตอย่างมหัศจรรย์ และมีนิสัยน่าเอ็นดูอย่างหนึ่งคือมักเรียกสามีของตัวเองว่า “เขา” ราวกับว่าโลกนี้มีผู้ชายอยู่เพียงคนเดียว อีกทั้งไม่เคยลืมเลยว่าสมัยสาว ๆ ตัวเองเคยเป็นหญิงงาม จะกล่าวแสดงความเห็นใจวาเลนซี เรื่องพิวพรรณที่ซิดเซียวของเธอ

“ป้าไม่เข้าใจจริง ๆ ว่าทำไมสาว ๆ สมัยนี้ถึงปล่อยให้ผิวคล้ำแดดกันไปหมด ตอนป้ายังสาว ผิวของป้าขาวนวลอมชมพูราวกับกุหลาบกับครีม ใคร ๆ ก็ยกให้ป้าเป็นผู้หญิงที่สวยงามที่สุดในแคนาดาเลยนะจ๊ะ”

บางทีลูทเธอร์เบิร์ตอาจไม่พูดอะไร หรือไม่ก็อาจเอ่ยล้ออย่างอารมณ์ดีว่า “ดอส อ้วนขึ้นเยอะเลยนะ!” แล้วทุกคนก็จะหัวเราะกับความคิดที่ช่างน่าขันเหลือเกินว่า ดอสตัวเล็กผอมกะหร่องผู้นำสงสารจะอ้วนขึ้นมาได้

ลุงเจมส์ผู้หล่อเหลาและเคร่งขรึม ซึ่งวาเลนซีไม่ชอบแต่ยังให้ความเคารพ เพราะเขามีชื่อเสียงว่าเฉลียวฉลาดและได้รับการยกย่องเป็นผู้หยั่งรู้ประจำตระกูล สมองไม่ใช่สิ่งที่พบได้มากนักในหมู่เครือญาติสเตอร์ลิง ลุงเจมส์คงเฝ้าถามด้วยน้ำเสียงประชิดประชันแบบนกฮูก อันเป็นเอกลักษณ์ซึ่งสร้างชื่อให้เขาว่า “ช่วงนี้คงกำลัง่วนอยู่กับการจัดหีบเตรียมของเจ้าสาวสินะ”

ส่วนลุงเบนjaminจะตั้งปริศนาน่าเกลียดน่าชังของเขา พลาหงั่วเราะหอบ ๆ แล้วจึงตอบเสียเอง “ดอสกับหนูต่างกันอย่างไร..... หนูคอยวิ่งหาซิส ส่วนดอสคอยวิ่งหาผู้ชาย”

วาเลนซีเคยได้ยินเขาถามปริศนานี้มาห้าสิบครั้งแล้ว และทุกครั้งเธออยากคว่ำอะไรสักอย่างขว้างใส่เขา แต่เธอไม่เคยทำ ประการแรก คนตระกูลสเตอร์ลิงไม่ขว้างปาสิ่งของใส่กัน ประการที่สอง ลุงเบนjaminเป็นพ่อม่ายชาวผู้มั่งคั่งและไม่มีบุตร วาเลนซีถูกเลี้ยงดูมาให้ยาเกรงใจของเขาและเชื่อฟังคำเตือนทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับมัน หากเธอทำให้ลุงขุ่นเคืองเขาอาจตัดชื่อเธอออกจากพินัยกรรม (ในกรณีที่ชื่อของเธออยู่ในนั้นตั้งแต่แรก) วาเลนซีไม่ต้องการถูกตัดออกจากพินัยกรรมของลุงเบนjamin เธออยากจนมาตลอดชีวิตและรู้ดีว่าความยากจนนั้นขมขื่นและกัดกร่อนหัวใจเพียงใด ดังนั้นเธอจึงอดทนฟังปริศนาของเขา และถึงกับพินัยเล็ก ๆ อย่างทรมานให้มันด้วย

ป้าอิซาเบล ผู้พูดจาตรงไปตรงมาและชวนให้รู้สึกไม่สบายใจไม่ต่างจากลมที่ร้อนขึ้น จะต้องหาเรื่องวิจารณ์เธอสักอย่าง วาเลนซีคาดเดาไม่ได้ว่าจะเป็นเรื่องอะไร เพราะป้าอิซาเบลไม่เคยกล่าวคำวิจารณ์ซ้ำ นางค้นพบสิ่งใหม่เอาไว้ที่มั่งคั่งคนอื่นได้ทุกครั้ง ป้าอิซาเบลภาคภูมิใจที่ตัวเองพูดทุก

อย่างตามที่คิด แต่กลับไม่ชอบนักเมื่อคนอื่นพูดถึงที่พวกเขาคิดเกี่ยวกับตัวนางบ้าง ส่วนวาเลนซีไม่เคยพูดถึงที่ตัวเองคิดเลย

ส่วนญาติจอร์เจียนา ผู้ได้ชื่อตามคุณทวดหญิง ซึ่งคุณทวดหญิงเองก็ได้ชื่อตามพระเจ้าจอร์จที่สี่อีกทอดหนึ่ง จะร่ายรายชื่อญาติมิตรทุกคนที่เสียชีวิตไปนับจากงานปิกนิกครั้งก่อนด้วยน้ำเสียงโศกเศร้า แล้วสงสัยว่า *“คราวนี้ใครในหมู่พวกเราจะเป็นคนต่อไปนะ”*

ป้ามิลเดริดผู้มีความสามารถเสียจนน่าอึดอัด จะพูดเรื่องสามีกับบรรดาลูกน้อยยอจรรยาที่น่ารำคาญของตัวเอง ให้วาเลนซีฟังไม่รู้จบ เพราะวาเลนซีเป็นคนเดียวที่นางหาได้ซึ่งยอมทนฟัง ด้วยเหตุผลเดียวกัน ญาติกลาติส หากนับตามวิธีแจกแจงความสัมพันธ์อย่างเคร่งครัดของตระกูลสเตอร์ลิง จะต้องเรียกว่า *“ลูกพี่ลูกน้องชั้นหนึ่งที่ห่างออกไปหนึ่งทอด”* สุภาพสตรีร่างสูงพอมผู้ยอมรับว่าตัวเองมีจิตใจอ่อนไหว จะบรรยายความทรมานจากโรคเส้นประสาทอักเสบของนางอย่างละเอียดทุกขั้นตอน

แล้วโอลีฟ สาวน้อยมหัศจรรย์ของตระกูลสเตอร์ลิง ผู้มีทุกอย่างที่วาเลนซีไม่มี ความงาม ความนิยมชมชอบ และความรัก จะอวดโฉมของตัวเอง ใช้ประโยชน์จากความนิยมที่ได้รับ และจงใจเผยแหวนเพชรซึ่งเป็นเครื่องหมายแห่งความรัก ให้แวววาวอยู่ต่อหน้าดวงตาที่เต็มไปด้วยความตื่นตะลึงและอิจฉาของวาเลนซี

แต่วันนี้เรื่องเหล่านั้นจะไม่เกิดขึ้น และเธอก็ไม่ต้องรับหน้าที่เก็บซ่อนหาใส่กล่องด้วย งานเก็บของเช่นนี้มักถูกทิ้งไว้ให้วาเลนซีกับลูกพี่ลูกน้องสติคเคิลส์เสมอ ครั้งหนึ่งเมื่อหกปีก่อน ซ่อนหาเงินจากชุดของขวัญแต่งงานของป้าเวลลิงตันหายไปหนึ่งคัน หลังจากนั้นวาเลนซีก็ไม่

เคยได้ยินเรื่องช้อนเงินคันนั้นเป็นครั้งสุดท้ายเสียที วิญญาณของมันกลับมาหลอกหลอนในงานเลี้ยงครอบครัวทุกครั้ง รวากับผีที่ตายด้วยความพยายามแรงกล้า ที่จะตามหลอกหลอนคนที่ฆ่าเขาตลอดไปไม่มีวันยอมไป ผุดไปเกิด

ใช่แล้ว วาเลนซีรู้แน่ชัดอย่างที่สุดว่า งานปิกนิกของตระกูลจะเป็นอย่างไร และเธอขอบคุณสายฝนที่ช่วยชีวิตเธอเอาไว้ ปีนี้จะไม่มีการปิกนิกหากป่าเวลลิงตันไม่สามารถฉลองในวันศักดิ์สิทธิ์ที่กำหนดไว้ได้ นางก็จะไม่ยอมฉลองในวันอื่น ขอขอบคุณเทพเจ้าองค์ใดก็ตามที่อาจมีอยู่ สำหรับเรื่องที่พอเหมาะพอเจาะนี้

เมื่องานปิกนิกถูกยกเลิก วาเลนซีจึงตัดสินใจว่า ถ้าฝนหยุดในตอนบ่าย เธอจะขึ้นไปที่ห้องสมุดและยืมหนังสือของจอห์น ฟอสเตอร์ มาอ่านอีกเล่ม วาเลนซีไม่เคยได้รับอนุญาตให้อ่านนวนิยาย แต่หนังสือของจอห์น ฟอสเตอร์ ไม่ใช่นวนิยาย บรรณารักษ์ได้อธิบายแนวหนังสือให้นางเฟรเดอริกสเตอร์ฟังว่า มันเป็น “หนังสือเกี่ยวกับธรรมชาติ มีแต่เรื่องป่า นก แมลง และอะไรทำนองนั้น” วาเลนซีจึงได้รับอนุญาตให้อ่าน แม้แม่จะไม่ค่อยเต็มใจนัก เพราะเห็นได้ชัดเกินไปว่าเธออ่านมันอย่างมีความสุข การอ่านเพื่อพัฒนาความคิดและเสริมสร้างศรัทธานั้นเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ ทั้งยังควรได้รับคำชม แต่หนังสือที่อ่านแล้วเปล็ดเพลินย่อมเป็นสิ่งอันตราย

วาเลนซีไม่รู้ว่าความคิดของเธอได้รับการพัฒนาขึ้นหรือไม่ แต่เธอรู้สึกเลือนรางว่า หากค้นพบหนังสือของจอห์น ฟอสเตอร์ เร็วกว่านี้สักหลายปี ชีวิตของเธออาจแตกต่างออกไป หนังสือเหล่านั้นเปิดช่องเล็ก ๆ ให้เธอมองเห็นโลกอีกใบ โลกที่ครั้งหนึ่งเธออาจมีโอกาsk้าวเข้าไป เพียงแต่บัดนี้ประตูบานนั้นปิดตายสำหรับเธอไปตลอดกาล หนังสือของจอห์น ฟอสเตอร์

เพิ่งมีในห้องสมุดเดียรรู้ดูเมื่อปีที่ผ่านมานะ ทั้งที่บรรณารักษ์บอกว่า เขาเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงมาหลายปีแล้ว

“เขาอยู่ที่ไหนหรือคะ” วาเลนซีเคยถาม

“ไม่มีใครรู้หรอก เมื่ออ่านจากหนังสือก็น่าจะเป็นชาวแคนาดา แต่เราไม่รู้เรื่องอื่นอีก สำนักพิมพ์ของเขาไม่ยอมเปิดเผยอะไรเลย มีความเป็นไปได้มากทีเดียวว่า ‘จอห์น ฟอสเตอร์’ เป็นเพียงนามปากกา หนังสือของเขาได้รับความนิยมมาก จนแทบไม่มีเหลือติดห้องสมุดเลย ทั้งที่ฉันเองก็ไม่เห็นจะเข้าใจว่า ผู้คนพบอะไรในหนังสือพวกนั้นถึงได้ชื่นชมกันนักหนา”

“ฉันคิดว่าหนังสือของเขาวิเศษมากเลยล่ะ” วาเลนซีตอบอย่างไม่น่าพอใจ

“อืมมม... ก็คงยังนั่นแหละ” คุณคลาร์กสั่นยิ้มอย่างผู้ใหญ่ที่กำลังเฝ้าดูเด็กไม่รู้เรื่อง เป็นรอยยิ้มซึ่งแฝงความคิดเห็นของวาเลนซีออกไปอยู่ในแดนที่ไร้ความหมาย “ตัวฉันเองไม่ได้ชอบแมลงอะไรนักหรอก แต่ฟอสเตอร์ก็ดูจะรู้ทุกอย่างที่ควรรู้เกี่ยวกับพวกมันจริง ๆ”

วาเลนซีเองก็ไม่แน่ใจว่าเธอชอบแมลงหรือไม่ สิ่งที่ทำให้เธอหลงใหลหนังสือของเขา ไม่ใช่ความรู้เกี่ยวกับสัตว์ป่าและชีวิตของแมลงอันน่าพิศวงของจอห์น ฟอสเตอร์ เธอแทบอธิบายไม่ได้ว่ามันคืออะไร อาจเป็นแรงดึงดูดเข้ายวนจากความสลับบางอย่าง ที่ไม่เคยถูกเปิดเผย เป็นร่องรอยของความลึกลับอันยิ่งใหญ่ ซึ่งซ่อนอยู่ข้างหน้าอีกเพียงนิดเดียว หรือเป็นเสียงสะท้อนแผ่วเบาที่คว่ำไถ่ไม่ได้ของสิ่งดงาม ซึ่งถูกสืมนิยามมานานแล้ว มนต์เสน่ห์ของจอห์น ฟอสเตอร์ เป็นสิ่งที่ไม่อาจนิยามได้

ใช่แล้ว เธอจะไปยืมหนังสือเล่มใหม่ของฟอสเตอร์ เธออ่าน Thistle Harvest ฤดูเก็บเกี่ยวดอกคริสเชิล เมื่อหนึ่งเดือนก่อน ดังนั้นแม่มคงไม่มีเหตุผลจะคัดค้าน วาเลนซีอ่านหนังสือเล่มนั้นไปแล้วถึงสี่รอบ และจดจำข้อความบางตอนได้ทั้งย่อหน้า

แล้วก็ เธอเกือบจะคิดว่า ตัวเองน่าจะไปพบหมอเทรนต์เพื่อปรึกษาเรื่องอาการเจ็บประหลาดบริเวณหัวใจเสียที ระยะหลังอาการนั้นเกิดขึ้นค่อนข้างบ่อย หัวใจของเธอเต้นผิดจังหวะจนน่ารำคาญ ยังไม่นับบางครั้งที่รู้สึกวิงเวียนและหายใจไม่อิ่มอย่างประหลาด แต่เธอจะไปพบหมอโดยไม่บอกใครได้หรือ นั่นเป็นความคิดที่กล้าหาญอย่างยิ่ง ไม่เคยมีคนตระกูลสเตอร์ลิงคนใด ไปพบแพทย์โดยไม่เรียกประชุมครอบครัวและขอความเห็นชอบจากลุงเจมส์เสียก่อน หลังจากนั้นพวกเขาจึงจะไปหาหมอแอมโบรส มาร์ช แห่งฟอร์ตลอว์เรนซ์ ผู้แต่งงานกับแอดิเลด สเตอร์ลิง ญาติชั้นสอง

แต่วาเลนซีไม่ชอบหมอแอมโบรส มาร์ช และนอกจากจะมีใครพาไป เธอก็ไม่มีทางเดินทางถึงฟอร์ตลอว์เรนซ์ซึ่งอยู่ห่างออกไปสิบห้าไมล์ได้ เธอไม่อยากให้ใครรู้เรื่องหัวใจ เพราะทุกคนจะต้องอะอะวุ่นวาย ญาติทุกคนจะพากันมาพูดคุยเรื่องนี้ ให้คำแนะนำ ตักเตือน ระมัดระวังแทนเธอ และเล่าเรื่องน่ากลัวของคุณป้าทวดหรือญาติห่างออกไปสี่สิบทอด ซึ่งเคยมีอาการ “แบบเดียวกันไม่มีผิด” ก่อนจะ “ล้มลงตายโดยไม่มีสัญญาณเตือน แม้แต่น้อยเลยนะ หลานรัก”

ป้าอิชาเบลจะนึกขึ้นได้ว่า นางพูดมาตลอดอยู่แล้วว่าดอกสตูเหมือนผู้หญิงที่จะต้องมีปัญหาเรื่องหัวใจ “ตัวเล็กซบเซาเหมือนคนป่วยอยู่ตลอดเวลา” ส่วนลุงเวลลิงตันจะถือว่า โรคของเธอเป็นการดูหมิ่นเขาเป็น

การส่วนตัว เพราะ “ที่ผ่านมามีคนตระกูลสเตอร์ลิงเป็นโรคหัวใจ” จอร์เจียนาจะเปรยคำพยากรณ์ร้ายด้วยเสียงดังพอให้ทุกคนได้ยินว่า “ฉันเกรงว่าดอสต์น้อยผู้่นาสงสารคงอยู่บนโลกนี้ได้อีกไม่นาน” ขณะที่ญาติกลาติสจะพูดว่า “หัวใจของฉันก็เป็นแบบนี้มาหลายปีแล้ว” ด้วยน้ำเสียงที่สื่อว่า คนอื่นไม่มีสิทธิ์แม้แต่จะมีหัวใจเป็นของตัวเอง ส่วนโอล์ฟนั้นหรือ โอล์ฟจะเพียงยืนอยู่ตรงนั้นอย่างดงาม เหนือกว่า และมีสุขภาพดีอย่างน่ามหัศจรรย์ ราวกับกำลังบอกว่า “จะอะอะวุ่นวายกับส่วนเกินที่ไม่สำคัญอย่างดอสต์ไปทำไม ในเมื่อพวกคุณมีฉันอยู่ทั้งคน”

วาเลนซีร์ลีกล่าวว่า เธอไม่อาจบอกใครได้จนกว่าจะจำเป็นจริง ๆ เธอมั่นใจว่าอาการหัวใจของตัวเองไม่ได้ร้ายแรง และไม่มีเหตุผลต้องก่อความโกลาหลซึ่งจะเกิดขึ้นทันทีหากเธอเอ่ยถึงมัน เธอจะเพียงแอบออกไปพบหมอเทรนต์เจียบ ๆ ภายในวันนี้ ส่วนคำรักษา เธอยังมีเงินสองร้อยดอลลาร์ที่พ่อนำไปฝากธนาคารไว้ให้ในวันที่เธอเกิด แม้ไม่เคยได้รับอนุญาตให้นำเงินต้นหรือแม้แต่ดอกเบี้ยยออกมาใช้ แต่คราวนี้เธอจะแอบถอนเงินออกมามากพอสำหรับจ่ายค่าหมอเทรนต์

หมอเทรนต์เป็นชายชราท่าทางจริงจัง พูดจาตรงไปตรงมา และขี้หลงขี้ลืม แต่เขาได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านโรคหัวใจ แม้เขาจะเป็นเพียง แพทย์เวชปฏิบัติทั่วไปอยู่ในเมืองเดียรรู้ดอันห่างไกลโลกก็ตาม หมอเทรนต์อายุมากกว่าเจ็ดสิบปีแล้ว และมีข่าวลือว่าเขาตั้งใจจะวางมือในไม่ช้า ไม่มีใครในตระกูลสเตอร์ลิงไปหาเขาอีกเลย นับตั้งแต่มือสิบปีก่อนที่เขาบอกญาติกลาติสว่า โรคเส้นประสาทอักเสบของนางเป็นเพียงสิ่งที่นางคิดขึ้นมาเอง และนางกำลังมีความสุขกับการเป็นโรคนั้น

ไม่มีใครในตระกูลสเตอร์ลิง ให้การสนับสนุนแพทย์ที่กล้าดูหมิ่น  
ลูกพี่ลูกน้องชั้นหนึ่งซึ่งห่างออกไปหนึ่งทอดของตนเช่นนั้นได้ ยังไม่ต้องพูด  
ถึงว่า หมอเทรนต์นับถือนิยายเพรสไบทีเรียน ขณะที่ชาวสเตอร์ลิงทุกคนไป  
โบสถ์แองกลิกัน แต่ว่าเลนซีจำต้องเลือกระหว่างปีศาจแห่งการไม่  
จงรักภักดีต่อตระกูล กับทะเลลึกแห่งความอะอะวุ่นวายและคำแนะนำไม่รู้  
จบ ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจว่า จะลองเสี่ยงกับปีศาจดูสักครั้ง

## บทที่ 2

เมื่อลูกพี่ลูกน้องสติคเคิลส์เคาะประตูห้อง วาเลนซีก็รู้ทันทีว่าเป็นเวลาเจ็ดโมงครึ่ง และเธอต้องลุกจากเตียง ตลอดเวลาที่จำความได้ ลูกพี่ลูกน้องสติคเคิลส์ จะมาเคาะประตูห้องของเธอตอนเจ็ดโมงครึ่งเสมอ ทั้งสติคเคิลส์และนางเฟรเดอริก สเตอร์ลิง ตื่นกันตั้งแต่เจ็ดโมงแล้ว แต่ว่าวาเลนซีได้รับอนุญาตให้นอนต่อได้อีกครึ่งชั่วโมง เพราะครอบครัวยึดถือกันมานานว่า เธอเป็นคนร่างกายบอบบาง

วาเลนซีลุกจากเตียง แม้เช้าวันนี้เธอจะเกลียดการลุกขึ้นมายิ่งกว่าทุกวันที่ผ่านมา จะลุกขึ้นไปเพื่ออะไร อีกหนึ่งวันอันหม่นหมองเหมือนวันก่อน ๆ เต็มไปด้วยงานเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ไร้ความหมาย ปราศจากความสุข ไม่มีความสำคัญ และไม่เป็นประโยชน์กับใครเลย แต่ถ้าไม่รีบลุกเสียตอนนี้ เธอจะลงไปไม่ทันอาหารเช้าตอนแปดโมง บ้านสเตอร์ลิงมีกฎเคร่งครัดเรื่องเวลาอาหาร อาหารเช้าแปดโมง อาหารกลางวันบ่ายโมง และอาหารเย็นหกโมง เป็นเช่นนี้ทุกวัน ทุกเดือน ทุกปี ไม่เคยมีข้อแก้ตัวใดทั้งสิ้นจะได้รับการยอมรับสำหรับการมาสาย วาเลนซีจึงต้องลุกขึ้นจากเตียง ตัวสั่นด้วยความหนาวเย็น

ภายในห้องหนาวจัด ความเป็นดิบชื้นของเช้าวันฝนตกในเดือนพฤษภาคมแทรกซึมเข้าไปถึงกระดูก และบ้านทั้งหลังก็คงจะหนาวเย็นเช่นนี้ตลอดวัน หนึ่งในกฎของนางเฟรเดอริกคือ เมื่อพ้นวันที่ยี่สิบสี่ พฤษภาคม วันวิกตอเรีย ซึ่งชาวแคนาดาถือกันตามธรรมเนียมว่าเป็นหมุดหมายเริ่มต้นของฤดูร้อน บ้านหลังนี้ก็ไม่ว่าจำเป็นต้องก่อไฟในเตาใหญ่อีก อาหารทุกมื้อจะย้ายไปปรุงบนเตาน้ำมันก๊าดขนาดเล็กตรงระเบียงหลังบ้าน และถึงเดือนพฤษภาคมจะยังหนาวเย็นราวกับฤดูหนาว หรือเดือนตุลาคม

จะมีน้ำค้างแข็งเกาะขาวเพียงใด ก็ห้ามจุดเตาทำความร้อน จนกว่าปฏิทินจะเดินมาถึงวันที่ยี่สิบเอ็ดตุลาคม

เมื่อวันที่ยี่สิบเอ็ดตุลาคมมาถึง นางเฟรเดอริกจึงจะกลับมาปรุงอาหารบนเตาหุงต้มใหญ่ในครัว และจุดเตาทำความร้อนในห้องนั่งเล่น ตอนค่ำ บรรดาญาติเคยกระซิบกระซาบกันว่า เฟรเดอริก สเตอร์ลิง ผู้ล่วงลับ เป็นหัดจนเสียชีวิตในปีแรกหลังวาเลนซีเกิด เพราะเหตุที่นางเฟรเดอริกไม่ยอมให้ก่อไฟในวันที่ยี่สิบตุลาคม ซึ่งวันนั้นยังเร็วเกินกำหนดของนางอยู่หนึ่งวัน นางยอมให้จุดไฟในวันรุ่งขึ้น แต่ว่าสำหรับเฟรเดอริก สเตอร์ลิง ผู้ล่วงลับ ทุกอย่างช้าเกินไปหนึ่งวันเสียแล้ว

วาเลนซีถอดชุดนอนผ้าฝ้ายดิบเนื้อหยาบ คอเสื้อสูงและแขนยาวรัดรูปออก แล้วนำไปแขวนไว้ในตู้ จากนั้นจึงสวมชุดชั้นในซึ่งตัดเย็บจากผ้าแบบเดียวกัน ตามด้วยชุดกระโปรงผ้าฝ้ายลายตารางสีน้ำตาล ถูบ่องสีดำ เนื้อหนา และรองเท้าบูตส้นยาง หลายปีมานี้เธอติดนิสัยดึงม่านหน้าต่างข้างกระจกลงก่อนจัดแต่งทรงผม เพราะเมื่อแสงสว่างส่องเข้ามาน้อย ริ้วรอยบนใบหน้าก็ไม่ปรากฏให้เห็นชัดเจน แต่เช้าวันนี้เธอดึงม่านขึ้นไปจนสุด แล้วจ้องมองตัวเองในกระจกที่มีรอยต่างดวงด้วยความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้า เธออยากเห็นตัวเองแบบที่คนทั้งโลกมองเห็น

ผลลัพธ์ที่ได้ค่อนข้างน่าตกใจไม่น้อย ต่อให้เป็นหญิงที่สวยงามทั่วไป แต่แสงเงากระด้างซึ่งสาดเข้ามาจากด้านข้างโดยไม่มีสิ่งใดช่วยกรองหรือสะท้อนให้นุ่มนวลลง ก็คงทำให้กลายเป็นดูไม่ดีได้ วาเลนซีมองเห็นเส้นผมสีดำของตัวเองเหี้ยมดตรง สั้นและบาง ไร้ประกายอยู่เสมอ ทั้งที่ทุกคืนตลอดชีวิต เธอแปรงผมหนึ่งร้อยครั้งพอดี ไม่มากหรือน้อยไปกว่านั้นแม้แต่ครั้งเดียว และหมั่นชโลมน้ำยาบำรุงผมเรดเฟิร์นลงไปถึงราก

ผมอย่างซื่อสัตย์ เข้าวันนี้เส้นผมที่ยังยุ่งกระเซิงยุ่งดูด้าน กระด้างและไร้  
ประกายกว่าทุกวัน ได้ไรผมลงมาก็คือคิ้วสีดำเส้นเล็กและตรง จมูกที่เธอรู้สึก  
มาตลอดว่าเล็กเกินไปไม่สมส่วน แม้จะอยู่บนใบหน้าชาวซิดขนาดเล็กซึ่งมี  
รูปทรงเรียบเป็นสามเหลี่ยมริมฝีปากเล็กชิดเผยอยู่เล็กน้อยเหนือฟันซี่  
เล็ก ขาว และแหลม รูปร่างของเธอผอมบาง หน้าอกแบนราบ และมีส่วนสูง  
ต่ำกว่ามาตรฐานอยู่นิดหน่อย

ถ้าจะมีอะไรให้ชื่นใจอยู่บ้าง อย่างน้อยเธอก็รอดพ้นจากการเป็น  
ผู้หญิงโหนกแก้มสูงซึ่งเป็นลักษณะประจำตระกูล ส่วนดวงตาสีน้ำตาลเข้ม  
นั้นนุ่มนวลและดูจางเกินกว่าจะมองเป็นสีดำ หางตาเฉียงขึ้นเล็กน้อย ชวน  
ให้นึกถึงดวงตาแบบตะวันออก หากไม่นับดวงตาคู่นี้ เธอก็ไม่ได้สวยและ  
ไม่ได้ชี้เหร่ เพียงแต่มีหน้าตาจืด ธรรมดาเสียจนไม่มีอะไรให้จดจำ วาเลน  
ซีสรุปอย่างขมขื่น รื้อรอยรอบดวงตาและมุมปากปรากฏชัดเหลือเกินภายใต้  
แสงอันไร้ความปรานีนั้น และใบหน้าชาวซิดเรียวแคบของเธอ ก็ไม่เคยดู  
แคบและชิดขาเท่านี้มาก่อนเลย

เธอจัดผมเป็นทรงปอมปาดัวร์ ปิดผมด้านหน้าให้ตั้งพองเหนือ  
หน้าผาก ทรงผมแบบนี้ล้าสมัยไปนานแล้ว แต่เมื่อก่อนเคยเป็นที่นิยมตอน  
วาเลนซีเริ่มเกล้าผมเป็นสาวครั้งแรก และป่าเวลลิงตันก็ตัดสินให้ว่า เธอ  
จะต้องทำผมทรงนี้ไปตลอด

*“นี่เป็นทรงเดียวเท่านั้นที่เหมาะสมกับหลาน วงหน้าของหลานเล็ก  
มาก เพราะฉะนั้นหลานต้องทำผมให้ดูสูงขึ้นด้วยทรงปอมปาดัวร์”*

ป่าเวลลิงตันกล่าวเช่นนั้น ด้วยน้ำเสียงแบบเดียวกับที่นางใช้พูด  
เรื่องธรรมดาสามัญ ราวกับกำลังประกาศหลักปรัชญาอันลึกซึ้งและสำคัญ

ยิ่ง วาเลนซีเคยอยากหิวผมลงมาปรกหน้าผาก และมันผมให้พองเหนือใบหูเหมือนทรงที่โอสีฟทำ แต่คำตัดสินของป้าเวลลิงตันมีอิทธิพลต่อเธอมากเสียจนไม่กล้าเปลี่ยนทรงผมอีกเลย แต่ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะยังมีอีกตั้งหลายสิ่งที่วาเลนซีไม่เคยกล้าทำมาก่อนเลย

ตลอดชีวิตที่ผ่านมาตั้งแต่จำความได้ เธอรู้สึกหวาดกลัวอะไรบางอย่างอยู่เสมอ วาเลนซีคิดอย่างขมขื่น ความหวาดกลัวนั้นเริ่มต้นมาตั้งแต่ความทรงจำแรกๆ ในวัยเด็ก เมื่อเธอกลับแทบตายว่ามีหมีดำตัวใหญ่ซ่อนอยู่ในตู้ใต้บันได อย่างที่ลูกพี่ลูกน้องสติคเคิลส์เคยบอก

*“แล้วฉันก็คงต้องกลัวอยู่เช่นนี้ตลอดไป ฉันรู้ดี ฉันห้ามตัวเองไม่ได้ ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่า ชีวิตที่ไม่ต้องกลัวอะไรสักอย่างนั้นเป็นอย่างไร”*

กลัวเวลาที่แม่ทำหน้าที่ตั้งไม่ยอมพูดจา กลัวตอนที่ทำให้ลุงเบนจามินชุ่นเคื่อง กลัวตกเป็นเป้าสายตาดูแคลนของป้าเวลลิงตัน กลัวถ้อยคำเสียดแทงของป้าอิซาเบล กลัวลุงเจมส์ไม่เห็นชอบ กลัวความคิดเห็นและอคติของญาติทั้งตระกูล กลัวว่าจะรักษาภาพลักษณ์ของครอบครัวไว้ไม่ได้ กลัวที่จะพูดว่าตัวเองคิดอย่างไรกับเรื่องใดก็ตาม และกลัวความยากจนในวัยชรา

กลัว กลัว กลัว เธอไม่เคยหลบหนีจากมันได้ ความหวาดกลัวรัดพันและกักขังเธอไว้ ราวกับใยแมงมุมที่ถักทอขึ้นจากเส้นเหล็กกล้า มีเพียงในปราสาทสึครามเท่านั้นที่เธอได้รับอิสรภาพชั่วคราว แต่เช้าวันนี้วาเลนซีไม่อาจเชื่อได้อีกแล้วว่า ตัวเองเคยมีปราสาทสึคราม บางทีเธออาจไม่มีวันหาทางกลับไปพบมันอีก อายุยี่สิบเก้าปี ยังไม่ได้แต่งงาน และไม่เคยเป็นที่ปรารถนาของชายหนุ่มคนใด ผู้หญิงอย่างเธอจะมีอะไรเกี่ยวข้องกับนาย

หญิงผู้เลอโฉมรวนางฟ้า ผู้เป็นเจ้าของปราสาทสครามได้ เธอจะกำจัดความคิดเรื่องเหลวไหลแบบเด็ก ๆ นี้ออกจากชีวิตไปตลอดกาล แล้วหันมาเผชิญความจริงโดยไม่หลบสายตาท่อต่อไป

วาเลนซีเห็นออกจากกระจกซึ่งไม่เคยเป็นมิตรกับเธอ แล้วมองผ่านหน้าต่างออกไป ทิวทัศน์อันน่าเกลียดภายนอก กระแทกความรู้สึกของเธอ รวกับถูกขกเข้าที่ใบหน้า ร้าวเก่าชาดวัน โรงซ่อมรถม้าในที่ดินข้าง ๆ ซึ่งผู้พังไกลล์ล่ม ผนังเต็มไปด้วยป้ายโฆษณาหายาบ ๆ สีสนั่นรุนแรงฉูดฉาด ถัดออกไปคือสถานีรถไฟสกปรกมอมแมม มีพวกคนจรจัดหน้าตาน่ากลัว เตรีดเตร้อยรอบบริเวณทั้งที่ยังเข้าอยู่เลย ท่ามกลางสายฝนที่เทลงมาไม่ขาดสาย ทุกสิ่งยิ่งดูหม่นหมองและน่าเกลียดกว่าปกติ โดยเฉพาะป้ายโฆษณาฉูดฉาดที่ประกาศว่า

*“จงรักษาศิวสาวอ่อนเยาว์เหมือนวัยเรียนเอาไว้”*

วาเลนซีเกือบหัวเราะออกมาอย่างขมขื่น เธอยังคงมีใบหน้าแบบเด็กสาววัยเรียนอยู่จริง แต่ไม่ใช่ใบหน้าที่ดูมีความอ่อนเยาว์สดใสอย่างที่โฆษณาหมายถึง แต่เป็นความซิดจางและไร้เสน่ห์เหมือนเดิมที่เธอเป็นมาตลอดชีวิต รวกับเธอไม่เคยได้เติบโตเป็นหญิงสาวอย่างเต็มตัว และนั่นต่างหากคือปัญหา

รอบตัวเธอ ไม่มีประกายแห่งความงามใด ๆ ให้มองเห็นเลยแม้แต่น้อย

*“เหมือนชีวิตของฉันไม่มีผิด”* วาเลนซีคิดอย่างหดหู่

ความขมขื่นที่ปะทุขึ้นเพียงชั่วครู่จางหายไปแล้ว เธอกลับมายอมรับข้อเท็จจริงอย่างจ้านน เช่นเดียวกับที่เคยยอมรับทุกอย่างมาตลอดแบบไม่เคยคิดต่อสู้ วาเลนซีเป็นหนึ่งในคนที่ชีวิตมักเดินผ่านไปโดยไม่เคยหยุดมอง และไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลงความจริงข้อนั้นได้

ด้วยสภาพจิตใจดำดิ่งเช่นนี้ วาเลนซีจึงเดินลงไปยังล่างเพื่อรับประทานอาหารเช้า

## บทที่ 3

อาหารเช้าเหมือนเดิมทุกวัน โจ๊กข้าวโอ๊ตที่วาเลนซีเกลียด ขนมหั้วปังกับชา และแยมสั้มนึ่งร้อนชา นางเฟรเดอริกเห็นว่าแยมสองร้อนชาเป็นความฟุ่มเฟือย แต่เรื่องนั้นไม่สำคัญสำหรับวาเลนซี เพราะเธอเกลียดแยมสั้มนึ่งร้อนชา ห้ออาหารเล็ก ๆ ซึ่งทั้งหนาวเย็นและหม่นหมองอยู่แล้ว เช้านี้ยิ่งหนาวและหม่นหมองกว่าปกติ สายฝนไหลเป็นทางอยู่ด้านนอกหน้าต่าง รูปของบรรพบุรุษตระกูลสเตอร์ลิงผู้ล่งลับในกรอบสีทองคร่ำคร่า ต่างจ้องเขม็งลงมาจากผนัง ถึงจะดูหม่นหมองไปทุกอย่าง แต่ลูกพี่ลูกน้องสติคเคิลส์ก็ยังมีแใจอวยพรให้วาเลนซีมีความสุขในวันเกิดและขอให้ได้เวียนมาพบวันนี้อีกหลาย ๆ ปี!

“นึ่งหลังตรง ๆ สติ คอส” นั่นคือทั้งหมดที่แม่พูดกับเธอ

วาเลนซีนึ่งหลังตรง เธอพูดคุยกับแม่และลูกพี่ลูกน้องสติคเคิลส์แต่เรื่องเดิม ๆ ที่พวกเขาพูดกันอยู่ทุกวัน เธอไม่เคยสงสัยว่าจะเกิดอะไรขึ้นหากลองพูดเรื่องอื่นดูบ้าง เพราะเธอรู้คำตอบอยู่แล้ว จึงไม่เคยลองทำ

นางเฟรเดอริกกำลังชุ่นเคื่องต่อสวรรค์ ที่ส่งฝนลงมาในวันที่นางต้องการไปปิกนิก จึงรับประทานอาหารเช้าด้วยความเจี๊ยบงันและใบหน้าบั้งตึง ซึ่งวาเลนซีรู้สึกขอบคุณอยู่ไม่น้อย แต่คริสติน สติคเคิลส์ยังคงพรวดบ่นไม่รู้จบตามปกติ นางบ่นทุกเรื่อง ตั้งแต่สภาพอากาศ หลังคาห้องเก็บอาหารที่รั่ว ราคาข้าวโอ๊ตและเนย ทำให้วาเลนซีรู้สึกขึ้นมาทันทีว่า ตัวเองทาเนยบนขนมปังมากเกินไป ไปจนถึงโรคคางทูมที่กำลังระบาดในเดี๋ยรวู้ด

“คอสต้องติดโรคกับเขาแน่ ๆ” นางทำนายอย่างเป็นกลางร้าย